

LECȚIA NR 1 RĂSPLĂTIRI

„Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină” (2 Ioan 1:8).

Onoarea poate fi trăită la nivelul existenței cotidiene. Ea trebuie repusă în drepturi în viața fiilor și a fiicelor lui Dumnezeu. Onoarea este cheia esențială pentru a primi ceva din partea lui Dumnezeu, motiv pentru care cel rău caută să elimine adevărata putere a onoarei. Ea poartă cu sine multe răsplătiri pregătite de Dumnezeu pentru tine; are puterea de a îmbunătăți în mare măsură viața ta. Învață lecția onoarei cât mai repede și vei fi propulsat la noi niveluri de binecuvântare și de eficiență.

În versetul tematic, apostolul Ioan era înaintat în vârstă, vorbind dintr-o poziție de siguranță și de tărie. Asemenea altor ambasadori ai lui Cristos, veterani cu experiență în umblarea cu Dumnezeu, apostolul Ioan aduce în prim-plan trei atribute distinctive ale oamenilor lui Dumnezeu care au permis și au practicat în viață revelația onoarei.

1) Abilitatea de a identifica instinctiv miezul problemei. Ei nu se învârt în jurul cozii și nu își pierd timpul cu lucruri lipsite de importanță.

2) Abilitatea de a comunica mult folosind puține cuvinte.

3) Cuvintele pe care le folosesc sunt pline de greutatea slavei lui Dumnezeu. Meditația la aceste cuvinte te îmbogățește chiar după luni și ani de zile.

Versetul tematic include o urgență a vegherii asupra persoanei proprii, pentru a nu pierde lucrurile pentru care am trudit.

Dezbateri asupra textului din 2 Timotei 2:6. Detaliați ce trebuie să facă un fermier pentru a strânge o recoltă bună.

Ce înseamnă pentru tine sintagma „până la sfârșit” din Matei 10:22, Matei 24:13, Marcu 13:13, Evrei 3:14, Apocalipsa 2:26.

Creștinismul nu este un sprint, ci o cursă de rezistență (un maraton).

Există momente hotărâtoare în viață, cărora trebuie să le acorzi atenție maximă.

Citiți 1 ÎMPĂRAȚI 12:1-17. O persoană din celulă să facă un rezumat al celor citite, explicând în ce a constatat greșeala tânărului împărat Roboam și pierderile suferite.

Lui Roboam i-a lipsit tiparul de ascultare a sfaturilor bune pentru a avea o judecată sănătoasă. El a disprețuit sfaturile tatălui său ani de zile înainte de momentul său hotărâtor în viață. Cu toții avem momente hotărâtoare în viață. Dacă tu ți-ai dezvoltat deja tiparul de ascultare a sfaturilor sănătoase, vei lua hotărârile corecte și vei avea parte de mari răsplătiri.

După ieșirea din Egipt, copiii lui Israel nu au dezvoltat un tipar al ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu. Erau nemulțumiți, cârtitori și neascultători, atitudini care au format un tipar negativ în viața lor. A sosit momentul hotărâtor; au fost trimiși 12 cercetași în Canaan pentru a inspecta țara pusă deoparte de Dumnezeu pentru copiii lui Israel. 10 dintre ei au venit cu un raport negativ și toată adunarea copiilor lui Israel a început să cârtească. De data aceasta i-a costat scump. Au pierdut într-o clipă promisiunea pentru împlinirea căreia depuseseră atâtea eforturi. Pierderea nu a putut fi compensată; Israelii nu au mai putut intra în Țara Promisă; pentru tot restul vieții au rătăcit în pustiu.

Timp special de rugăciune: Ne rugăm unii pentru alții/unele pentru altele să cunoaștem inima Tatălui, pentru a dezvolta un tipar al onorării constante a sfatului lui Dumnezeu.

LECȚIA NR 2**RĂSPĂTIRI (2). Dumnezeu este Cel care răsplătește.**

„Și fără credință este cu neputință să Îi fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

Iată un adevăr care trebuie să fie adânc înrădăcinat în inima noastră: Lui Dumnezeu Îi place să răsplătească. În Genesa 15:1, Dumnezeu cel Atotputernic i Se prezintă pe Sine lui Avraam astfel: „Avraame, nu te teme; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.”

Psalmul 19:9-11: „Judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte ... pentru cine le păzește, răsplată este mare.” Psalmul 57:2, versiunea Amplificată: „Eu strig către Dumnezeu, Dumnezeul Cel Preaînalt, care lucrează pentru mine și care mă răsplătește [care Își îndeplinește scopurile pentru mine și care le duce fără îndoială la împlinire].” Există o diferență între dragostea și plăcerea lui Dumnezeu. Deși El ne iubește cu o dragoste profundă și desăvârșită, pot fi momente în care nu Îi fac plăcere atitudinile, acțiunile sau deciziile noastre. Dumnezeu Îi răsplătește pe cei de care este mulțumit, care Îi sunt plăcuți, care urmează sfatul voii Sale.

Pavel spune 2 Corinteni 5:9-10: „De aceea, ne și silim să Îi fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. Căci toți trebuie să ne înfățișăm în fața scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplată după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.”

Fiecare credincios va sta în fața scaunului de judecată al lui Cristos și își va primi răsplata potrivit cu ce a făcut în timpul petrecut pe pământ. Păcatele celor credincioși nu vor fi judecate, pentru că sângele lui Isus a șters pedeapsa veșnică pentru păcat. Credincioșii vor fi, în schimb, răsplățiți sau vor suferi pierderi în funcție de ceea ce au făcut în calitate de credincioși. Faptele, cuvintele, gândurile și chiar motivațiile noastre vor fi cercetate în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Întinderea pierderii suferite în ce privește răsplătirile poate varia de la mistuirea a tot ce am făcut (rămânem mântuiți, dar ca prin foc), până la culmile cârmuirii veșnice alături de Cristos.

Citiți și discutați despre semnificația următoarelor texte în contextul răsplătirii veșnice: 1 Corinteni 3:11-15 și Apocalipsa 3:21.

Tiparele evlavioase poartă cu ele promisiunea răsplătirii la scaunul de judecată. Binecuvântarea lor se manifestă și în viața de acum.

1 Timotei 4:8: „Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.” Tatăl ceresc dorește să ne răsplătească deopotrivă acum și atunci, dacă urmăm sfatul Lui.

Proverbe 11:3: „Iată, cel neprihănit este răsplătit pe pământ.” Proverbe 13:21, traducerea Vestea Buna, GNT: „Oamenii neprihăniți vor fi răsplățiți cu lucruri bune.”

Citiți Iacov 1:16-17. Cine este autorul și dătătorul binelui? Cine este responsabil de ce este rău și nociv în lume? Ce atitudine trebuie să avem față de ce este rău?

Citiți și discutați despre semnificația versetelor Proverbe 10:22 și Proverbe 28:20 în contextul răsplătirii de acum.

Timp de rugăciune: Proclamați peste fiecare persoană prezentă răsplătire deplină.

LECȚIA NR 3. RĂSPLĂTIRI PARȚIALE

**„N-a putut să facă nicio minune acolo, ci doar și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat”
(Marcu 6:5).**

Isus nu a oprit săvârșirea minunilor în Nazaret, dar a fost îngrădit. Atitudinea lor față de El L-a îngrădit. Isus Se întorsese în orașul în care crescuse și S-a alăturat poporului lui Dumnezeu care se strângea la sinagogă în ziua de Sabat. A fost invitat să citească textul din Scripturi care se citea în fiecare sinagoga în acel Sabat și textul a fost: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să le vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să îi tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să le propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să le dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18-19; Isaia 61:1-2a).

Isus era pregătit pentru a face declarația Sa de misiune. El Își începea oficial lucrarea pe pământ prin această declarație. Perfect conștient de ceea ce urma să afirme, El denotă siguranță și pace: „În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El. Atunci, a început să le spună: «Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit»” (Luca 4:20-21).

Concetățenii și contemporanii evrei ai lui Isus aveau propriile lor așteptări cu privire la Mesia. Ei credeau că va fi un împărat impunător care va scăpa poporul Israel de jugul roman. Ei nu erau pregătiți pentru un Mesia care crescuse în cetatea lor, umblase pe ulițele acesteia și ai cărui membri de familie le erau cunoscuți și erau de condiție modestă. Familiaritatea a împiedicat onorarea. În curând familiaritatea s-a transformat în mânie: „Și s-au sculat, L-au scos din cetate și L-au dus până în sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie” (Luca 4:29). Din cauza așteptărilor eronate, erau gata să Îl omoare pe Mesia.

Fariseii erau o altă categorie de contemporani evrei ai lui Isus, care așteptau un Mesia cuceritor, un erou care să izbăvească poporul lui Dumnezeu de sub asuprirea romanilor. Acești lideri religioși așteptau cu nerăbdare venirea Lui, crezând că vor fi făcuți adjuncți ai lui Cristos în noua împărăție care urma să fie instaurată în Ierusalim. În mod repetat, cu viclenie, au încercat să găsească breșe în cunoașterea Scripturilor, în aplicarea Legii, în conduita Sa, în respectarea legii romane..., dar nu au reușit să Îl prindă cu nimic. Fariseii nu Îl cunoșteau pe Dumnezeu cu inima, ci doar cu mintea.

Oameni care L-au onorat pe Isus:

1. Simeon: Citiți Luca 2:25-28. Descrieți cine era, cum era și ce proclamații profetice a făcut cu privire la Isus. Cum L-a onorat Simeon pe Isus. Cine vrea să-L cunoască pe Dumnezeu, trebuie să o facă prin Duhul Său, care revelează Adevărul.
2. Văduva Ana. Citiți Luca 2:36-38. Cum L-a onorat Ana pe Isus?

Dați exemple de alți contemporani ai lui Isus care L-au onorat și detaliați modul în care au făcut-o.

Cuvântul grecesc pentru „onoare” este „time.” Înseamnă „prețuire,” „valoare,” „apreciere,” „stimă,” „respect,” „considerație” asemenea aurului. Gândește-te cum tratezi o bijuterie de aur; nu o așezi în sertarul cu mărunțișuri.

Antonimul cuvântului „onoare” este „dezonoare.” Termenul grecesc pentru acesta este „antimia” și înseamnă: „a nu arăta, a nu manifesta sau a nu demonstra respect sau valoare; a trata ceva ca fiind comun, de rând sau umil.” Când vorbești cu un grec despre dezonoare, El se va gândi la ceva comun, fără greutate, care se îndepărtează ușor, cum ar fi aburii. O formă mai puternică a dezonoarei este tratarea cuiva în mod rușinos sau umilitor. Dicționarele de limba greacă veche și comentariile biblice afirmă că onoarea se manifestă prin acțiuni, cuvinte și gânduri. Însă orice onoare veritabilă se naște în inimă.

Versetul din Isaia 29:13 descrie lipsa de onorare a lui Dumnezeu ca Domn de către poporul Israel. Citiți versetul și discutați despre semnificația lui. Cum se integrează onorarea lui Dumnezeu în închinare? Concetățenii lui Isus din Nazaret nu L-au recunoscut ca pe Acela trimis la ei de Tatăl pentru împlini voia lui Dumnezeu. El au văzut în El un om obișnuit, un băiat de rând din cetate. Isus a fost îngrădit și nu a putut face acte mărețe de vindecare. Din lipsa onorării lui Isus, oamenii din Nazaret au primit o răsplătire parțială.

LECȚIA NR. 4. **LIPSA TOTALĂ A RĂSPLĂȚIRII**

„Într-una din zile, Isus învăța pe noroade. Niște farisei și învățători ai Legii, care veniseră din toate satele Galileii și Iudeii și din Ierusalim, stăteau acolo; iar puterea Domnului era cu El, ca să vindece” (Luca 5:17).

Puterea Domnului era prezentă pentru a-i vindeca pe toți cei ce aveau nevoie, dar fariseii și învățătorii Legii nu au putut beneficia de manifestarea ei din cauza atitudinii de dezonoare la adresa lui Isus.

Patru prieteni plini de credință și de onoare, după ce au încercat în zadar să între pe ușa din față au desfăcut acoperișul casei și l-au coborât pe prietenul lor paralytic prin acoperiș, în mijlocul mulțimii, în fața lui Isus. „Când le-a văzut credință, Isus a spus: «Omule, păcatele îți sunt iertate!»” (Luca 5:20).

Lipsa de onoare a lui Isus din partea fariseilor și a cărturarilor s-a manifestat prin cărtire instantanee în inima lor: „Cărturarii și fariseii au început să cerească și să zică în ei înșiși: «Cine este acesta de rostește hule? Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?»”

Citiți Marcu 2:8-12. Isus a răspuns faptelor sau gândurilor lor? Cine a primit răsplătirea deplină? Cine nu a primit nimic?

Onoarea sau dezonoarea pot fi arătate prin fapte, cuvinte sau gânduri, însă adevărata onoare izvorăște din inimă. Gândurile sunt importante.

Declară în propriile tale cuvinte că alegi să îl onorezi pe Dumnezeu în situațiile prin care treci la nivelul gândurilor, cuvintelor și al faptelor tale. Renunță la orice cărtiri și argumentații păguboase și celebrează voia lui Dumnezeu în sezonul pe care îl traversezi.

Răsplata deplină

„Și pe când Isus intra în Capernaum, a venit la el un centurion, implorându-l, și spunând: «Doamne, servitorul meu zace în casă paralyzat, chinuit cumplit.» Și Isus i-a spus: «Eu voi veni și îl voi vindeca.» Și centurionul răspunzând a zis: «Doamne, nu sunt demn să intri sub acoperișul meu, ci spune numai un cuvânt și servitorul meu va fi vindecat. Fiindcă și eu sunt om sub autoritate, având sub mine soldați; și îi spun unuia: ‘Du-te’ și se duce; și altuia: ‘Vino’ și vine; și robului meu: ‘Fă’ aceasta și face.» Când a auzit Isus, s-a minunat și le-a spus celor ce îl urmau: «Adevărat vă spun, nu am găsit așa credință mare nici chiar în Israel»” (Matei 8:5-10, versiunea Fidela).

Să discutăm, mai întâi, despre rangul sau poziția acestui ofițer. O legiune romana era alcătuită din circa 6.000 de soldați și era condusă de un comandant. În legiune erau 60 de centurioni sub comanda lui și fiecare avea în subordine 100 de soldați.

Ofițerul i-a explicat lui Isus de ce funcționa autoritatea: avea parte de respectul și de ascultarea soldaților lui pentru că el însuși îl onora pe superiorul lui, supunându-se autorității acestuia. El se bucura de susținerea ofițerului superior în rang care avea, la rândul lui susținerea autorității Romei. El declară, de fapt: „Eu am autoritate fiindcă stau sub autoritate.”

Expresia „Căci și eu” îl include pe Isus. Ofițerul a recunoscut că autoritatea lui Isus era rezultatul faptului că El însuși era sub autoritate. Isus declară în mod repetat în Evangheliile supunerea Sa față de Tatăl. Ofițerul roman a identificat autoritatea lui Dumnezeu asupra lui Isus și, astfel, a știut că Isus exercita autoritate în tărâmul spiritual nevăzut, după cum El însuși o exercita în sfera militară.

„Când a auzit Isus aceste vorbe, s-a mirat și le-zis celor ce veneau după El: «Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință atât de mare»” (Matei 8:10).

Acest om a primit o răsplată deplină pentru că a manifestat onoare și a înțeles autoritatea. Considerația lui față de autoritate a dezvăluit fundamentul respectului care exista în inima lui. Prin urmare, rădăcina motivației lui a fost onoarea.

Timp de mărturisire și rugăciune. Ce pași concreți aveți de făcut pentru practicarea onoarei și pentru exercitarea autorității în tărâmul Duhului Sfânt. Rugați-vă unii pentru alții pentru înțelegerea și practicarea autorității spirituale.

LECTIA NR. 5 RĂSPLATĂ DEPLINĂ (CONTINUARE)

O femeie care nu s-a lăsat refuzată

„Isus a plecat de acolo și S-a dus în ținutul Tirului și al Sidonului. A intrat într-o casă, dorind să nu știe nimeni că este acolo, dar n-a putut să rămână ascuns. 25 . Căci, îndată, o femeie a cărei fetiță era stăpânită de un duh necurat a auzit vorbindu-se despre El și a venit de s-a aruncat la picioarele Lui. 26 . Femeia aceasta era o grecoaică de obârșie siro-feniciană. Ea îl ruga să scoată pe dracul din fiica ei. 27 . Isus i-a zis: «Lasă să se sature mai întâi copiii, căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței.» 28. «Da, Doamne», I-a răspuns ea, «dar și căței de sub masă mănâncă din firimiturile copiilor.» 29. Atunci, Isus i-a zis: «Pentru vorba aceasta, du-te; a ieșit dracul din fiică-ta.» 30. Și când a intrat femeia în casa ei, a găsit pe copilă culcată în pat și ieșise dracul din ea” (Marcu 7:24-30, VDCC).

Descrieți atitudinea lui Isus și atitudinea femeii. Ce anume a făcut-o să nu renunțe? Ce a apreciat Isus în atitudinea ei? Din ce au izvorât cuvintele ei? Pe o scară a timpului, minunea ei când a avut loc?

Vorbiți despre pericolul abandonului pentru că ești rănit. Femeia siro-feniciană era în cursa pentru răsplată deplină. Ea a ales să ofere onoare chiar când, aparent, suferise o insultă. Astfel, credința ei a rămas nealterată.

PRINCIPIUL ONORĂRII

„30. ... «Pe cei care Mă onorează îi voi onora, și cei care Mă disprețuiesc vor fi puțin prețuiți»” (1 Samuel 2:30, versiunea GBV). Onorarea este o cheie esențială pentru a primi răspuns din cer. Versetul de mai sus definește „principiul onorării.” Cei care îl onorează pe Dumnezeu vor fi onorați.

Pe când Isus Se afla în casa lui Simon leprosul din Betania, s-a apropiat de El o femeie cu un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump. Prețul acestui parfum echivala cu venitul anual al unui om de rând. După ce a plâns la picioarele Lui Isus și le-a șters cu părul capului ei, femeia a spart vasul de alabastru și a turnat parfumul pe capul lui Isus.

Ce semnifica gestul ei? Citiți Marcu 14:4-5. Care a fost reacția ucenicilor?

Interpretați răspunsul lui Isus. Marcu 14:6-9.

Femeia cu vasul de alabastru a vrut să îl onoreze pe Isus, dar ungerea făcută lui Isus a determinat ca ea însăși să fie onorată. Acesta este Principiul Onorării. Versiunea NIV folosește termenul „desconsiderare” care reprezintă „sentimentul că cineva nu este vrednic de respect sau de considerație.” Dumnezeu consideră că cei care îl dezonoarează nu sunt vrednici să fie luați în seamă, ceea ce implică faptul că nevoile și rugăciunile lor nu sunt luate în seamă.

Isus a spus: „Cine Mă primește pe Mine îl primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Ioan 13:20). A primi pe cineva înseamnă a onora. Așadar, Isus afirmă: „Cel care Mă onorează pe Mine îl onorează pe Tatăl care M-a trimis.”

Citiți și discutați despre semnificația versetelor: Ioan 5:23, Ioan 5:41, Filipeni 2:6-7.

După glorificarea lui Isus, Tatăl a poruncit cu privire la Fiul: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine.” Citiți Evrei 1:8 și Filipeni 2:8-10. Odată glorificat, El primește închinarea atunci când Tatălui I se aduce închinare.

Timp de rugăciune: Rugați-vă unii pentru alții ca Principiul Onorării să se așeze în inima fiecăruia/fiecăreia.

LECTIA NR. 6 CALEA ONORĂRII

*„Vă spun că nu Mă veți mai vedea până veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în unele Domnului!»”
(Luca 13:35).*

Cuvintele acestea au fost rostite de Isus în Săptămâna Patimilor și se referă la modul în care urma să continue lucrarea Sa după plecarea Sa. El le spunea ucenicilor, de fapt: „Nu Mă veți mai percepe sau vedea până când nu îi veți onora pe cei pe care îi trimit în Numele Meu.”

Să medităm la aceste cuvinte. Isus afirmă că El Însuși Se va manifesta când noi îi vom onora pe cei pe care El îi trimite: „Adevărat, adevărat vă spun că cine primește (onorează) pe Acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește (onorează) și cine Mă primește (onorează) pe Mine Îl primește (onorează) pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Ioan 13:20).

Discutați despre moduri practice de aplicare zilnică a principiului onoarei pe baza următoarelor versete: Matei 10:40-42. Exercițiu de lucru pe text: Inserați verbul „a onora” în locul formelor verbale: „primește” și „dă.” Cum „sună” textul sub noua formă?

Contextul onoarei în Împărăția lui Dumnezeu

Vom lua în considerare două aspecte majore. În primul rând, în Împărăția lui Dumnezeu există o structură de autoritate. Ea începe cu Tatăl și continuă cu Isus, Cel pe care Tatăl L-a trimis și căruia L-a dat toată autoritatea. După Înviere, Isus a declarat: „Toată puterea [autoritatea] Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). El este Capul Bisericii și va veni ziua când Isus va preda Împărăția înapoi în mâinile Tatălui, după ce orice împotrivire va fi zdrobită sub picioarele Lui. Citiți 1 Corinteni 15:24-26. Următorul în lanțul de autoritate este Duhul Sfânt. El a fost trimis de Tatăl pe pământ pentru a continua lucrarea începută de Isus înainte de ridicarea Sa la cer. Citiți Ioan 14:16-20 și Ioan 16:7-15. Discutați despre lucrarea Duhului Sfânt în conformitate cu Ioan 16:13-15.

După Învierea și ridicarea la cer a lui Isus ne este prezentată o structură de autoritate a Bisericii în Efeseni 4:11: „El i-a dat pe unii, apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători.”

În Vechiul Testament structura de autoritate era formată din Dumnezeu, apoi, din profet. Profetii din Vechiul Testament funcționau ca purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu. Citiți Exod 4:16, 7:1 și Evrei 1:1-2

Dacă îi onorăm pe cei aflați în autoritate peste noi, primim o răsplată. Dacă îi onorăm pe cei aflați la același nivel de autoritate cu noi, primim o răsplată. Dacă îi onorăm pe cei aflați în grija noastră, sub autoritatea noastră, primim o răsplată.

Timp de rugăciune. Rugați-vă pentru membrii/membrele celulei care au probleme cu autoritatea. Eliberați harul umblării sub autoritate.

LECTIA NR. 7**Onorarea maximizează lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt în viața ta**

Există o diferență între onoare și închinare. Noi ne vom închina întotdeauna DOAR înaintea Dumnezeului nostru, Domnului și Împăratului nostru. Însă vom acorda întotdeauna onoare celor cărora li se cuvine onoare. Acesta este protocolul convenit în Împărăția lui Dumnezeu.

Indiferent de poziția ta pe scara socială, de funcția ta la locul de muncă, de mărimea conturilor tale în bancă, de succesul înregistrat până acum, onorarea oamenilor lui Dumnezeu care îți slujesc va pregăti duhul tău pentru primirea binecuvântărilor eliberate de ei prin rostirea Cuvântului lui Dumnezeu. Sunt mulți creștini care cred că pentru ei Cuvântul lui Dumnezeu nu funcționează, dar când privești mai adânc în viața lor descoperi că sunt preocupați doar de nevoile lor sau sunt critici cu privire la oamenii lui Dumnezeu. Un asemenea om îngerămădește frustrare peste frustrare, eșec peste eșec, neîmplinire peste neîmplinire în viața personală. Atmosfera spirituală pe care o poartă este foarte apăsătoare.

Locurile în care nu se respectă autoritatea divină sunt locurile în care este greu de slujit. Mulți creștini sunt gata să onoreze oameni ai lui Dumnezeu pe care îi urmăresc prin mijloace video, audio sau prin cărți scrise de aceștia, dar nu sunt dispuși să onoreze oameni ai lui Dumnezeu așezați în viața lor să le slujească și cu care interacționează în mod direct.

Discutați despre semnificația versetului: „Ascultați de mai-marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii care au să dea socoteală de ele, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos” (Evrei 13:17).

De multe ori, rezultatul slujirii cuiva are mai puțin de-a face cu slujitorul și mai mult cu modul în care acesta este primit.

Citiți 1 Samuel 1:1-20. Descrieți situația Anei. Descrieți atitudinea Anei față de preotul Eli. Onorarea ei a eliberat binecuvântarea.

Onorarea oferită de Ana preotului Eli nu avea de-a face cu faptele lui, ci cu autoritatea pe care el o reprezenta.

Rugați-vă unii pentru alții ca onorarea față de oamenii lui Dumnezeu să devină o marcă a caracterului dvs. Cereți-I Domnului iertare pentru atitudini de dispreț și pentru cuvinte rele față de oamenii așezați în viața voastră de Dumnezeu. Proclamați eliberarea binecuvântării.

Proclamați în mod profetic peste fiecare membru al celulei cântarea profetică a Anei din 1 Samuel 2:10. Observați că această cântare profetică are și caracter mesianic (v. 20). Dumnezeu i-a întărit Anei arcul profetic prin onorare.

Lecția nr. 8. Autoritatea

Dicționarul Webster (Versiunea din 1828) definește cuvântul „a onora” astfel: „a respecta, a trata cu considerație și supunere și a îndeplini îndatoriri corespunzătoare.”

A onora autoritatea înseamnă a te supune autorității; noi dezonorăm autoritatea atunci când nu ne supunem ei. În societatea noastră este ușor să desconsiderăm autoritatea delegată în Împărăția lui Dumnezeu. Conceptul autorității trebuie să fie un adevăr adânc înrădăcinat în inima noastră.

Patru sfere ale autorității

Romani 13:1-2: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu De aceea, oricine se împotrivesc stăpânirii se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda.”

Textul de mai sus nu este o sugestie, ci o poruncă, fără excepții. Pavel se referă în text la autoritățile civile sau guvernamentale.

Noul Testament vorbește despre patru sfere ale autorității delegate și ne oferă linii călăuzitoare specifice pentru fiecare sferă în parte: sfera civilă, a Bisericii, a familiei și cea socială. Sfera socială include: angajatorii, șefii, profesorii, antrenorii, etc. Oamenii cu care ne întâlnim sunt împărțiți pe trei paliere: liderii noștri, egalii noștri și cei ce sunt așezați sub autoritatea noastră. Principiul onorării se extinde la toate sferile de autoritate.

Citiți următoarele versete și răspundeți la întrebările de mai jos:

„De aceea, plătiți și taxele, fiindcă autoritățile lucrează pentru Dumnezeu atunci când își îndeplinesc îndatoririle. Plătiți, deci, ce le datorați, plătiți taxele personale și cele pe proprietate și arătați respect și onoare tuturor autorităților” (Romani 13:6-7, Versiunea Vestea Bună, GNT).

„Toți cei ce sunt sub jugul robiei să îi considere pe stăpânii lor vrednici de toată onoarea” (1 Timotei 6:1, Versiunea Standard Americană, ASV).

„Să-i cinstește [să-i onorezi] pe tatăl tău și pe mama ta este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință: «ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ»” (Efeseni 6:2-3).

„Dragi frați și surori, onorați-i pe cei care sunt liderii voștri în lucrarea Domnului. Ei lucrează din greu printre voi și vă avertizează cu privire la tot ce este rău. Stimați-i în mod deosebit și acordați-le toată dragostea voastră” (1 Tesaloniceni 5:12-13, Versiunea Viață Nouă, NLT).

Exerciții și întrebări:

1. Identificați sfera de autoritate corespunzătoare fiecărui verset
2. Enunțați forma actualizată a versetului din 1 Timotei 6:1, în contextul sistemului de învățământ, în domeniul sportului, al locului de muncă, etc.
3. Ce binecuvântare atrage onorarea părinților?
4. Oferiți un exemplu personal de onorare într-o anumită sferă de autoritate. Ce binecuvântări ați accesat prin această atitudine sau act de onorare?

Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție; ea presupune ranguri, ordine și autoritate delegată. Nu poți încerca să înțelegi principiile Împărăției lui Dumnezeu având o mentalitate democratică. Dacă ne raportăm la Dumnezeu cu o mentalitate democratică, nu vom reuși să ne conectăm la El. Ne va lipsi protecția autorității Lui și vom fi cu ușurință amăgiți. Orice autoritate legitimă vine de la Dumnezeu și a fost instituită pentru a oferi protecție, pace și purtare de grijă. Mentalitatea democratică este sursa multor dezbinări în biserici. Structura de autoritate instituită de Isus includea tragerea la răspundere. Mulți creștini din ziua de azi evită structurile de autoritate instituite de Duhul Sfânt în biserică, deoarece nu vor să dea socoteală. Când în Biserică status-quo-ul nostru este provocat, acela este un moment în care decizia de a aplica Cultura Onoarei este pusă la încercare. Trebuie să fim determinați să trăim în Cultura Onoarei.

Timp de rugăciune: Mărturisiți în ce sferă de autoritate aveți probleme cu autoritatea. Rugați-vă unii pentru alții.

Lecția nr 9
Autoritatea lipsită de evlavie

„Stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu” (Romani 13:1).

În Exod 9:6, Dumnezeu i-a spus lui Faraon: „Eu te-am lăsat să rămâi în picioare (te-am ridicat).”

Nebucadnețar, împăratul Babilonului, cunoscut în istorie drept Nabucodonosor, a primit acest mesaj profetic prin Daniel: „... Până vei cunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea” (Daniel 4:25). Dumnezeu îl confirmă pe Nebucadnețar ca autoritate instituită de El, numindu-l „robul Meu” în Ieremia 43:10.

Saul a fost un alt exponent al autorității lipsite de evlavie, care, însă, a fost desemnat împărat de către Dumnezeu: „Îmi pare rău că l-am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele” (1 Samuel 15:11).

Chiar și după ce Domnului l-a părut rău că îl pusese pe Saul împărat, David a continuat să îl onoreze pe Saul. El și-a dovedit nevinovăția în diferite moduri, chiar dacă Saul l-a urmărit 14 ani, ca să îl omoare. Când David a avut ocazia în două rânduri să îl omoare, nu a făcut-o, nici măcar la presiunile apropiaților lui.

Citiți și discutați despre semnificația versetelor 1 Samuel 24:6-7.

TESTAREA ONOAREI

Dumnezeu va orchestra situații ca să îți încerce inima. Îl vei onora pe El, recunoscând autoritatea lui Dumnezeu de peste tine?

Citiți 1 Samuel 26:1-12. Care au fost circumstanțele deosebite, menționate în text, orchestrate de Dumnezeu pentru a-l testa pe David. Ce principiu de onorare a enunțat David? 1 Samuel 26:9.

David l-a onorat pe Dumnezeu, onorându-l pe Saul.

David a fost numit „omul după inima lui Dumnezeu.” Citiți: Psalmii 89:20-24 și 35-37. Enumerați binecuvântările din text și revendicați-le.

Timp special de rugăciune pentru membri ai celulei sau membre ale celulei care au dificultăți în raportarea față de autoritate.

Lecția nr. 10
AUTORITATEA ASPRĂ

„Servitorilor (angajaților, elevilor, cetățenilor, membri ai bisericii, etc.), fiți supuși stăpânilor voștri (angajatorilor, șefilor, profesorilor, liderilor bisericii, autorităților civile), cu toată frica, nu numai celor care sunt buni și blânzi, ci și celor aspri” (1 Petru 2:18, Versiunea Nouă King James; în paranteze sunt cuvintele autorului cărții).

Cum poate Dumnezeu, care este bun, să desemneze oameni cruzi pentru poziția de autoritate? Dumnezeu este Sursa autorității, însă nu El este autorul cruzimii. Omul este responsabil de acțiunile lui pline de cruzime, nu Dumnezeu.

Orice autoritate vine de la Dumnezeu, dar nu orice autoritate este dumnezeiască.

Iată o întrebare străveche: „Trebuie să ne supunem unei autorități pline de cruzime?”

Apostolul Petru în versetul tematic spune: „cu toată frica.” Acesta este secretul poruncii din 1 Petru 2:18. Adevărata onoare își are originea în inimă și este o manifestare a fricii de Domnul. Leadership-ul contemporan spune: „Respectul se câștigă, nu se impune.”

Citiți Isaia 11:3-4. Cum judecă frica de Domnul?

Frica de Domnul din inima unui om îi va spune liderului său:

„Sunt conștient de autoritatea pe care o ai și de faptul că ea vine de la Dumnezeu. De aceea, ai respectul și onoarea mea. Nu trebuie să le câștigi, fiindcă eu onorez poziția, nu purtarea ta.”

În Dicționarul Thayer, cuvântul grecesc pentru „aspru” este „skolios” și înseamnă: „rău, pervers, ticălos, nedrept și neobrăzat.” Expertul în greaca Vechiului Testament, W.E. Vine, definește expresia „stăpâni aspri” drept „stăpâni (lideri) tiraniei sau nedrepti.” Versiunea New Century (Noul Secol, n.tr.) spune: „Fiți supuși nu numai celor care sunt buni și blânzi, ci și celor necinstiți.” Traducerea Contemporary English Version (Versiunea Engleză Contemporană, n.tr.) declară: „Faceți așa nu doar cu cei care sunt blânzi și atenți, ci și cu cei cruzi.” New American Standard Bible (Noua Biblie Americana Standard, n.tr.) folosește cuvântul „iraționali.”

De ce Dumnezeu care este bun și este dragoste îmi poruncește să mă supun unor lideri nemiloși, cruzi, necinstiți și tirani? Pentru beneficiul meu.

Beneficii ale onorării:

1. Când suntem tratați în mod nedrept, ascultarea pune situația în Mâna lui Dumnezeu, Care este adevăratul Judecător.

Citiți 1 Petru 2:21-23. Cum trebuie să răspundem la tratamentul nedrept? Ce se întâmplă dacă luăm situația în mâinile noastre?

2. Când suntem tratați în mod nedrept de o autoritate, prin onorare (prețuire, supunere și binecuvântare), ne așezăm în poziția necesară primirii unor binecuvântări (răsplătiri).

Citiți 1 Petru 3:9. În mod practic, cum onorăm autoritatea când ne tratează în mod nedrept?

3. Scopul lui Dumnezeu este zidirea unui caracter evlavios în noi.

Citiți Daniel 3:1-30. Ce trăsături de caracter au strălucit în această situație în prietenii lui Daniel?

Concluzia: „Cine vă va face rău dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?” (1 Petru 3:13).

Timp special de rugăciune.

Lecția nr. 11. Onorarea autorităților din sfera civilă

„Conducătorii nu sunt de temut pentru cei care fac binele, ci pentru cei ce fac răul. Vrei să nu te temi de cei aflați în poziții de autoritate? Atunci fă binele și ei te vor lăuda, căci ei sunt slujitorii lui Dumnezeu, care lucrează pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, atunci teme-te de ei, pentru că au puterea să pedepsească răul. Ei sunt slujitorii lui Dumnezeu și le aplică pedeapsa Lui celor care fac răul. Acesta este motivul pentru care trebuie să ascultați de autorități: nu doar din cauza pedepsei lui Dumnezeu, ci și ca o chestiune de conștiință. De aceea, trebuie să plătiți și taxele, căci autoritățile lucrează pentru Dumnezeu când își îndeplinesc îndatoririle. Plătiți, deci, ce le datorati: plătiți taxele personale și cele pe proprietate și arătați respect și onoare față de toate aceste autorități” (Romani 13:3-7, traducerea Vestea Bună, GNT).

În pasajul tematic, autoritățile civile sunt numite „slujitorii lui Dumnezeu,” iar nouă ni se poruncește să le acordăm onoarea și respectul care li se cuvin. Apostolul Pavel subliniază faptul că trebuie să onorăm TOATE aceste autorități, nu doar pe unele dintre ele. Respectul și onoarea trebuie să îți umple inima atunci când intri în biroul unei autorități locale sau centrale. Așa se manifestă frica de Domnul care locuiește în inima ta.

Pasajul tematic descrie principiul onorării autorității din sfera civilă.

Există o răsplătire consistentă, vizibilă, pe care onorarea autorității din sfera civilă o atrage. Lumea seculară zace într-un dispreț și într-o înjosire verbală a autorităților civile. Zilnic auzi o ploaie de acuzații la adresa lor în media sau în locurile publice. Creștinii sunt deseori tentați să aibă același tip de atitudine: să se plângă cu privire la taxe, să critice greșelile liderilor locali...

Cârtirea legată de oficialitățile locale îi ține pe oameni prinși într-un cerc vicios de stagnare, nemulțumire, critică, neîmplinire, lipsă de realizări, insuficiență financiară, incapacitate de finalizare.

„A onora” înseamnă „a prețui.” Deseori ne comunicăm onoarea prin investiții financiare.

În Matei 10:41, Isus spune: „Cine primește un prooroc în numele unui prooroc va primi răsplata unui prooroc.” Parafrazând în contextul discuției noastre, putem afirma: „Cine onorează autoritățile civile în numele autorităților civile va primi răsplata pe care o poartă autoritățile civile.”

Care este răsplata lor? Cheia comunității. Autoritățile civile sunt păzitoarele firești ale orașelor, ale statelor și ale țărilor noastre. Reprezintă instituții create de Dumnezeu. Comunități și națiuni ar putea fi deschise pentru pătrunderea Evangheliei dacă bisericile s-ar uni în onorarea liderilor autorității locale și centrale, în loc să îi critice și să încerce să se eschiveze de la plata taxelor.

O reputație bună, o mărturie bună și un nume bun.

A avea o reputație bună este un lucru biblic. Apostolul Pavel spune că liderii bisericii „trebuie să aibă o bună reputație și să fie bine văzuți de cei din afara bisericii, ca să nu ajungă să fie deprimăți, să li se poată imputa ceva și să cadă în capcana diavolului” (1 Timotei 3:7, versiunea Amplificată Clasică). Creștinii care nu au o reputație bună în fața celor din afara bisericii împiedică înaintarea Evangheliei și aceasta este capcana diavolului.

Un cronicar contemporan cu biserica din Roma a primului secol declara despre creștini: „Își petrec zilele pe pământ, dar sunt cetățeni ai cerului. Ascultă de legile date, dar, în același timp întrec legile prin viața lor” (Scrisoarea către Diognetus, capitolul 5).

Cartea Faptele Apostolilor consemnează următoarea declarație despre Biserica din Ierusalim: „Oamenii îi priveau cu multă admirație și îi lăudau” (Fapte 5:13, versiunea Amplificată). De ce îi admirau pe cei din Biserica din Ierusalim cetățenii orașului? Datorită standardului moral înalt al modului lor de viață. Unul dintre aspectele adevăratei sfințenii este abilitatea de a te ridica la nivelul de gândire și de trăire al împărăției.

Timp de discuție: Ce înseamnă să ai o reputație bună / o mărturie bună/un nume bun? Citiți și discutați despre semnificația versetului din Proverbe 22:1a. Menționați o situație în care ați avut o reputație bună/o mărturie bună/un nume bun. Cum a înaintat Evanghelia în lumea ta prin acest fapt? Timp special de pocăință cu privire la cârtirea față de autorități civile. Ne rugăm unii pentru alții/unele pentru altele ca în orice situație să avem o reputație bună/o mărturie bună/un nume bun.

Rugăciune de binecuvântare a autorităților civile și de instaurarea a neprihănirii lui Dumnezeu în comunitățile instituțiile autorității civile.

Lecția nr. 12. Onorarea autorităților din sfera civilă (II)

Vor exista momente în care Dumnezeu îi va trimite pe slujitorii Lui la un lider civil pentru a comunica un mesaj apăsător, așa cum a făcut Dumnezeu cu profeții, trimițându-i la împărăția Vechiului Testament. Atmosfera spirituală în care trebuie să locuim trebuie să fie una de onorare, de pace, de rugăciune, pentru a putea fi la dispoziția lui Dumnezeu. Atunci când criticăm liderii în inima noastră, în casele noastre, la întâlnirile de celulă, la întrunirile bisericii, ne otrăvim duhul, ceea ce se va manifesta în relațiile noastre, în dezvoltarea spirituală și profesională, furându-ne succesul, influența și împlinirea.

Biblia spune: „*Temeți-vă de Dumnezeu; dați-I cinste împăratului*” (1 Petru 2:17). Parafrazat, Petru ne întreabă: „Cum puteți spune că vă temeți de Dumnezeu, pe care nu-L vedeți, când nu îi puteți onora pe liderii sub autoritatea cărora v-a așezat El și pe care îi vedeți?”

Împăratul despre care vorbea Petru era Irod Agripa I, un lider foarte corupt și egocentric. Ajunsesse la putere în anul 37 d.Cr., datorită istețimii și diplomației lui. Avea abilitatea de a anticipa mersul lucrurilor și a cultivat toate mijloacele care puteau duce la propria-i promovare. O manevră politică esențială, după uciderea împăratului roman Caligula, a fost sprijinirea aducerii pe tron a lui Claudius. După această mișcare abilă, noul împărat l-a numit conducător și peste Iudeea și peste Samaria. Astfel, ajunsesse cârmuitorul unei împărății la fel de vaste precum cea condusă de bunicul sau, Irod cel Mare. Și-a asumat rolul de prigonitor al creștinismului, pentru a fi pe placul iudeilor.

Citiți Fapte 12:1-3. Pe cine a ucis cu sabia? Pe cine a mai întemnițat? Cine a împiedicat planurile lui Irod Agripa I? Citiți versetele 5-19. Ce efect a avut izbăvirea lui Petru asupra credincioșilor? Care a fost o altă răsplată a ascultării lor? Versetul 24.

Rugăciunile neconținute ale sfinților și ascultarea lor au avutul efect și mai mare prin întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Citiți și discutați despre evenimentele descrise în Fapte 12:22-23.

Judecata a venit, dar ea s-a manifestat prin sabia Domnului, nu prin cea a oamenilor lui Dumnezeu. Domnul este Cel care aduce judecata asupra autorităților. Nouă ni se poruncește să ne rugăm pentru liderii aceștia și să-i onorăm. Lipsa de onorare și de rugăciune așează piedici în calea promisiunii lui Dumnezeu că va judeca cu dreptate. Să nu îndepărtăm prin neascultarea noastră lucrul de care națiunea noastră are nevoie: intervenția lui Dumnezeu.

Un exemplu contemporan. În 1993, prin fraudarea alegerilor în Nigeria, Sani Abacha a ajuns președinte. Și-a întemnițat contracandidatul, a lichidat mulți oponenți politici și și-a instaurat dictatura. La o întâlnire lunară de rugăciune din 1998, cuvântul profetic primit de Biserică a fost acela că în trei luni, Sani Abacha va fi înlăturat de la putere. Mesajul a ajuns chiar la președinte, care a încercat să îl cumpere pe pastorul profet cu o sumă mare de bani, pentru schimbarea cuvântului profetic. Un lider creștin a putut să vorbească cu președintele și să îl îndemne să se pocăiască, să se întoarcă de la faptele lui rele. Președintele a murit subit și oamenii au sărbătorit libertatea pe străzi. Jugul a fost rupt, conform cuvântului profetic.

Nigeria a fost binecuvântată, apoi, cu un președinte creștin, care i-a privit pe liderii creștini ca pe niște sfătuitori și lideri spirituali. Lui Reinhard Bonnke i-a permis să organizeze cruciade și zeci de milioane de nigerieni l-au primit pe Domnul.

Dacă poporul lui Dumnezeu îi va onora pe cei aflați în poziții de autoritate, se va ruga pentru ei și va umbla în ascultare de Cuvântul Domnului, vom vedea mari revărsări ale Duhului lui Dumnezeu peste orașele și țările noastre.

Rugăciune pentru liderii din sfera civilă.

LECTIA NR. 13. ONORAREA LIDERILOR DIN SFERA SOCIALĂ

„Toți cei ce sunt sub jugul robiei să-i socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău” (1 Timotei 6:1).

Apostolul Pavel vorbește în acest text despre autoritățile din sfera socială, precum: angajatorii, șefii de la locul de muncă, profesorii, antrenorii ș.a.m.d. Versetul poate fi adaptat la contextul profesional astfel: „Toți cei ce sunt angajați să îi socotească pe angajatorii sau pe șefii lor ca fiind demni de toată onoarea.” Principiul poate fi extrapolat în domeniul sportiv, pentru sportivi și antrenorii lor. În domeniul social, principiul se aplică relațiilor care implică autoritatea unei persoane față de alta.

Apostolul Pavel subliniază scopul chemării de a onora autoritățile sociale: ca Numele lui Dumnezeu și învățătura Evangheliei să nu fie vorbite de rău. Traducerea Amplificată redă astfel versetul: „Pentru că Numele lui Dumnezeu și învățătura [despre El] să nu fie discreditare și hulite.” Cuvântul „discreditat” se referă la „starea în care cineva nu este stimat de public.” Cuvântul „hulit” se referă la „tratarea lui Dumnezeu sau a lucrurilor sfinte într-o manieră lipsită de respect.”

Dacă noi, credincioșii neglijăm să îi onorăm pe angajatorii, pe profesorii sau pe liderii noștri din sfera socială, rezultatul poate fi acela că societatea să aibă puțină stimă pentru Împărăția lui Dumnezeu și poate ajunge să aibă o atitudine lipsită de respect față de Dumnezeu și față de lucrurile sfinte.

ÎNTREBARE: În ce fel tratează societatea noastră în mod nerespectuos lucrurile lui Dumnezeu?

Nu discredita mesajul pe care îl predici. Orele în care trebuie să muncești la locul de muncă sunt o mărturie puternică. Faptul că le predici altora în orele în care trebuia să muncești în mod ireproșabil nu te face o mărturie bună. Ceea ce facem este mai puternic decât ceea ce spunem. Mesajul tău și integritatea ta contribuie la înaintarea Evangheliei în mediul tău de influență.

A onora înseamnă a prețui pe cineva, a te supune cuiva, a trata pe cineva ca fiind valoros și cu greutate, a trata cu considerație, a asculta cât timp aceasta nu contravine Scripturii.

„[Spune-le] robilor să le fie supuși stăpânilor lor, să le fie pe plac și să îi mulțumească în toate lucrurile. [Avertizează-i] să nu le întoarcă vorba sau să îi contrazică, nici să nu fure, luând lucruri de mică valoare, ci să se dovedească pe deplin loiali și cu totul de încredere și credincioși, ca să fie în toate o podoabă și să facă cinste învățăturii care vine de la Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și care este despre El” (Tit 2:9-10, versiunea Amplificată Clasică).

Frica de Domnul dă naștere onoarei adevărate în inima noastră.

Dați exemple de oameni din Scriptură care au manifestat adevărată onoare, izvorâtă din frica de Domnul.

Când susținem cu fermitate revelația Cuvântului Său, dar o facem într-un mod care îi onorează pe liderii noștri, Îl vom vedea pe Dumnezeu intervenind în favoarea adevărului. Printr-o purtare arțăgoasă și lipsită de respect, putem compromite adevărata Evanghelie. Trebuie să manifestăm un duh smerit și blând, chiar atunci când trebuie să aducem o mustrare.

Citiți 2 Petru 2:24 și discutați despre atitudinea de onorare descrisă de acest verset.

„Robilor [angajaților], ascultați de stăpânii voștri pământești, (de angajatorii sau de șefii voștri) cu respect adânc și cu teamă. Slujiți-i cu sinceritate, cum L-ați sluji pe Cristos. Încercați să le fiți pe plac tot timpul, nu doar când sunteți sub ochii lor. Ca robi ai lui Isus Cristos, faceți voia lui Dumnezeu cu toată inima. Lucrați cu entuziasm, ca și cum ați lucra pentru Domnul, nu pentru oameni. Nu uitați că Domnul ne va răsplăti pe fiecare dintre noi pentru binele pe care îl facem” (Efeseni 6:5-8, NLT, Noua Traducere Vie).

Subliniați elementele atitudinii unui slujitor. Ce îl deosebește în atitudine de un sclav?

Timp de rugăciune: Pocățiți-vă de timpul în care ați fost neproductivi prin atitudini greșite. Rugați-vă pentru o inimă de slujitor.

LECTIA NR 14. ONORAREA LIDERILOR FAMILIEI (1)

**„Să îi cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință – 3 .
„ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ” (Efeseni 6:2-3).**

Scriptura nu ne sugerează, nici nu ne recomandă, ci ne poruncește să îi onorăm pe părinții noștri. Respectarea poruncilor lui Dumnezeu este o dovadă a faptului că dragostea lui Dumnezeu locuiește cu adevărat în noi. Isus a spus: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14:21). Apostolul Ioan spune: „Dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui” (2 Ioan 1:6).

Când Îl primim pe Isus Cristos ca Mântuitor și Domn, devenim o făptură nouă (2 Corinteni 5:17); persoana care a trăit până atunci nu mai există. Dorințele noastre se îndreaptă acum spre Dumnezeu; tânjim să îi fim plăcuți, fiindcă aceasta stă în natura noastră. Cei care fac un obicei din ignorarea poruncilor lui Dumnezeu și din privirea lor cu ușurătate nu au avut o întâlnire autentică cu Isus Cristos prin Duhul Sfânt. Adevărata natură a unui om se cunoaște analizând comportamentul său.

Citiți și discutați despre semnificația versetelor din Matei 7:20 și 1 Ioan 2:4. A onora înseamnă a prețui, a stima, a respecta, a trata favorabil, a avea mare considerație pentru ceva/cineva.

Când îi privim pe părinții noștri prin ochii onoarei comunicăm cu ei exprimând respectul și dragostea. Onoarea se manifestă prin fapte, cuvinte, gânduri, binecuvântări financiare, susținere, loialitate, însă adevărata onoare își are rădăcina în inimă. Dezonorarea își are rădăcina tot în inimă; se manifestă prin vorbire obraznică, atitudine nepăsătoare, disprețuitoare față de părinți, prin îndeplinirea lipsită de chef, întârziată, arogantă a nevoilor și instrucțiunilor părinților, prin adresarea lor pe un ton nepotrivit, prin reacții nepotrivite precum datul ochilor peste cap, priviri disprețuitoare, cârtirea, spiritul răzbunător, ș.a.m.d. Dezonorarea părinților este o marcă a societății seculare; așa-numitele „filme de familie” o zugrăvesc în culori hazlii și antrenante. Copiii protagoniști li se adresează părinților ca unor fraieri, demodați, în orice caz pe dinafara subiectului.

Cuvântul Domnului spune: „Blestemat este cel care îi dezonorează pe tatăl său și pe mama sa. «Și tot poporul să spună: ‘Amin’»” (Deuteronom 27:16, Versiunea Amplificată Clasică).

Un exemplu biblic de dezonorare a părinților. Citiți Geneza 9:20-27. În ce a constat dezonorarea de către Ham a tatălui său? În ce a constat onorarea de către Sem și Iafet a tatălui lor?

Consecințele dezonorării au fost blestemele. Consecințele onorării au fost binecuvântările. Enumerați blestemele, respectiv binecuvântările rostite de Noe. „Blestemați să fie canaanii! Să fie cei mai de jos slujitori ai urmașilor lui Sem și Iafet! Apoi Noe a zis: «Binecuvântat să fie Sem de Domnul, Dumnezeul Meu, iar Canaan să fie slujitorul lui. Dumnezeu să întindă teritoriul lui Iafet și el să fie partaș prosperității lui Sem; iar Canaan să fie slujitorul lui»” (Geneza 9:25-27, NLT, Noua Traducere Vie). Eșecul moral al lui Noe a devenit un test al onoarei pentru cei trei fii ai lui și a scos la lumină ce se afla în inima lor.

NU LĂSA PURTAREA GREȘITĂ A ALTCEIUI SĂ TE AFECTEZE

După izbăvirea miraculoasă din Egipt, după despărțirea supranaturală a apelor Mării Roșii și trecerea printre zidurile de apă ca pe uscat, poporul Israel a ajuns în pustiu și din cauza atitudinii greșite, a călătorit și a făcut popasuri în pustie timp de patruzeci de ani. Moise a fost chinat de purtarea lor greșită. Într-un ultim test la care Domnul i-a supus, israeliții nu au găsit din nou apă de băut și, ca de obicei, au început să cârtească împotriva Dumnezeu și împotriva liderului lor, slujitorul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a dat lui Moise instrucțiunea de a vorbi unei stânci, urmând ca din ea să curgă apă. Sub presiunile israeliților și sătul de purtarea lor, Moise li se adresează astfel: „«Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stâncă aceasta?» Apoi, Moise a ridicat mâna și a lovit stâncă de două ori cu toiagul” (Numeri 20:10-11). Apa a țâșnit din stâncă, dar neascultarea instrucțiunii a dus la pierderea de către Moise a privilegiul intrării lui și conducerii poporului în Canaan. Psalmul 106:32-33: „Ei L-au mâniat pe Domnul la apele Meriba și Moise a fost pedepsit din pricina lor. Căci s-au răzvrătit împotriva Duhului Lui și Moise a vorbit în chip ușuratic cu buzele.”

Nu putem da vina pe purtarea greșită a altora pentru purtarea noastră greșită.

Timp special de rugăciune. Mărturisiți lucruri care v-au marcat pozitiv sau negativ în relația cu părinții. Dacă este nevoie să acordați iertare, cereți-i liderului/liderii de celula îndrumare și rugați-vă pentru ruperea oricăror blesteme generate de lipsa onorării părinților. Identificați binecuvântări izvorâte din onorarea părinților. Slujiți-vă unii altora în rugăciune.

Lecția nr. 15. Onorarea liderilor familiei (2).**O dublă răsplată**

**„Să îi cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință – 3 .
„ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ” (Efeseni 6:2-3).**

Răsplata onoarei care se desprinde din acest text constă în: succes, viață, pace, bucurie, dragoste și sănătate; te vei bucura de o viață plină de satisfacții; vei avea parte de longevitate; vei fi ferit de o moarte prematură, de o boală fatală, de accidente fatale, de situații fatale neprevăzute. Însă, promisiunile lui Dumnezeu nu sunt automate; ele trebuie însușite prin credință.

Dumnezeu i-a promis lui Avraam, prin legământul încheiat cu el, că, prin fiul lui, Isaac, va veni Sămânța făgăduită: „Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un Legământ veșnic pentru sămânța lui după el” (Geneza 17:19). Noul Testament reamintește promisiunea: „... În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!” (Evrei 11:18, VDCC).

Isaac se căsătorește cu Rebeca, aleasă de Dumnezeu și descoperită slujitorului lui Avraam în mod supranatural, dar ea se dovedește a fi stearpă. De ce ar alege Dumnezeu pentru Isaac o femeie stearpă, când El făgăduise că Sămânța va veni prin Isaac? Promisiunile lui Dumnezeu nu Se împlinesc în mod automat, ci ele trebuie însușite și primite prin credință. În Versiunea Amplificată Clasică citim: „Isaac s-a rugat mult Domnului pentru soția lui, fiindcă ea nu putea avea copii; și Domnul i-a răspuns la rugăciune, iar Rebeca a rămas însărcinată” (Geneza 25:21).

Menționează promisiuni ale lui Dumnezeu a căror împlinire o aștepti. Decide să intri într-un sezon de rugăciune fierbinți și de proclamații de credință pentru împlinirea acestor făgăduințe.

O LEGE SPIRITUALĂ

„Cuvântul Tău, Doamne, este hotărât pe veci în ceruri” (Psalm 119:89, Versiunea Nouă King James). Cum este el hotărât sau statornicit pe pământ? Scriptura spune: „Orice vorbă va fi statornică prin gura a doi sau trei martori” (2 Corinteni 13:1, Versiunea Nouă King James). Dumnezeu mai spune: „Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele” (Isaia 55:11).

Cum se întoarce Cuvântul Domnului la El? Răspunsul este simplu: din gura noastră. Dumnezeu rostește cel dintâi, apoi noi rostim același Cuvânt. Când rostim cu gura noastră Cuvântul care a ieșit din gura Lui, îl statornicim pe pământ. Dumnezeu a promis că, prin Isaac, va veni Sămânța, dar a fost nevoie de Isaac să rostească făgăduința cu gura lui pentru a o statornici pe pământ, atât în viața sa, cât și a familiei sale.

Noi suntem cea de a doua gură care statornicește Cuvântul Lui, aici, pe pământ. Putem privi boala drept în ochi și putem declara promisiunea legământului că vom trăi o viață lungă, iar boala va trebui să fugă. Putem rosti cu încredere siguranță peste călătoriile noastre, peste casa noastră, peste relațiile noastre ... Putem spune plini de încredere: „Nu mă tem de zecile de mii de popoare care mă împresoară din toate părțile” (Psalm 3:6), căci „Dumnezeu mă va sătura cu viață lungă și-mi va arăta mântuirea Lui” (Psalm 91:16).

În Geneza 32:12 Biblia spune: „Și Tu ai zis: «Eu voi îngriji ca să-ți meargă bine»...” Când te confrunți cu situații dificile, perspective sumbre, lucruri ce par imposibile, spune cu îndrăzneală: „Îmi însușesc promisiunea legământului care spune că îmi va merge bine! În Numele lui Isus le poruncesc zidurilor de lipsă, de neînțelegere, de depresie și de circumstanțe rele să se prăbușească.”

Putem face acest lucru cu orice promisiune a legământului lui Dumnezeu.

Timp special de proclamare profetică a promisiunilor lui Dumnezeu

LECTIA NR. 16. CHEMAREA SOȚIEI DE A ONORA

„Soția să își respecte soțul și să îl trateze cu reverență [acordându-i atenție, prețuindu-l, onorându-l, adorându-l și stimându-l] (Efeseni 5:33, versiunea Amplificată Clasică).

Soțul este capul soției. Este imposibil să avem pace și binecuvântare într-o casă în care soțul nu este respectat în calitate de cap al familiei. Când o femeie a lui Dumnezeu își prețuiește soțul ca lider al casei, ea va primi răsplata onoarei: respect, binecuvântare și protecție.

SOȚIILE CU SOȚI NEMÂNTUIȚI

„Voi, femeilor căsătorite, fiți-le supuse soților voștri [subordonați-vă din poziția voastră de ajutor al lor, care depinde de ei; adaptați-vă lor], așa încât chiar dacă ei nu ascultă [Cuvântul lui Dumnezeu], să poată fi câștigați nu prin vorbe, ci prin viață [evlavioasă] a soțiilor lor, când ei vor vedea modul curat și modest în care vă purtați, precum și reverență voastră [pentru soții voștri; sunteți chemate să simțiți pentru ei tot ce include reverența: să îi respectați, să vă supuneți lor, să îi stimați, să îi onorați, să îi apreciați, să îi prețuiți și, în sens omenesc, să îi adorați, adică să îi admirați, să îi laudați, să le fiți devotate, să îi iubiți profund și să vă bucurați de soții voștri” (1 Petru 3:1-2, versiunea Amplificată Clasică).

Smith Wigglesworth (1859-1947), unul dintre marii oameni ai credinței de la începutul anilor 1900 din Europa, era instalator, iar relația lui cu Domnul se răcise. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu creștinismul. Soția lui, Polly, era o credincioasă dedicată, plină de râvnă. Smith a devenit iritat de consacrarea soției lui. A prigonit-o cu asprime și, în termeni clari, i-a interzis să mai meargă la biserică. Ea nu s-a supus hotărârii lui, fiindcă aceasta contravenea voinței lui Dumnezeu. Noi suntem chemați să dăm ascultare autorității când nu ne cere să încalcăm Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Duminică, Polly îi pregătea cina și pleca la slujba de seară a Bisericii. Într-o seară, s-a întors de la biserică mai târziu decât de obicei. „Eu sunt stăpân aici și nu îți permit să vii acasă la o asemenea oră!” i-a spus Smith. „Știu că tu ești soțul meu, dar Cristos este Stăpânul meu,” a răspuns Polly cu glas scăzut. Nespun de iritat și de înfuriat, Wigglesworth a deschis ușa și a dat-o afară din casă, după care a încuiat ușa în urma ei. Când Smith s-a trezit dimineață și a deschis ușa ca să ia ziarul, Polly a căzut înăuntru. Dormise toată noaptea sprijinită de ușă. Ea s-a ridicat și i-a zis bucuroasă: „Smith, ce ai vrea să mănânci la micul-dejun?” Apoi, a început să pregătească masa.

Hotărârea lui Polly de a-L asculta pe Dumnezeu și de a-și onora soțul a avut un efect profund asupra lui Wigglesworth. În cele urmă a răspuns cercetării Duhului Sfânt și i s-a predat în întregime. A intrat în slujba lui Cristos, iar Duhul Sfânt l-a folosit mare putere în aducerea oamenilor la El, în lucrări de credință și de vindecare. Dumnezeu l-a folosit la învierea din morți a câtorva persoane. Viața și lucrarea lui sunt o dovadă a harului lui Dumnezeu și continuă să fie o sursă de inspirație pentru oamenii credinței.

În veșnicie, Polly va primi o răsplată uriașă, având în vedere milioane de creștini influențați de slujirea lui Wigglesworth. Ea nu a primit drept răsplată doar un soț schimbat, ci va avea parte și de o mare recoltă în viața viitoare.

Suntem chemați să onorăm de dragul Împărăției, pentru că Îl iubim pe Domnul.

Și soțul este chemat să îi dea cinste soției lui, ca unui vas mai delicat (1 Petru 3:7).

Este timpul să iei decizii concrete pentru a trece la un nou nivel de onorare a partenerului/partenerii de viață. Identifică chiar acum nevoi specifice din viața lui/ei și modul în care vei întâmpina aceste nevoi. Planifică surprize pentru el/ea. Mulțumește-I chiar acum lui Dumnezeu pentru calitățile deosebite ale soțului/soției tale.

Timp special de rugăciune:

Cere-I Domnului iertare pentru ochiul critic, pentru orice nemulțumire cu privire la partenerul/partenera de viață și pentru orice formă de egoism. Decide și declară că ești o continuă binecuvântare pentru el/ea. Declară chiar acum binecuvântări peste el/ea.

Lecția nr. 17. ONORAREA LIDERILOR BISERICII

Felul în care ne purtăm cu un lider – felul în care îi vorbim, felul în care ne gândim la el – este modul în care îl tratăm pe Cel care l-a trimis pe liderul respectiv. Dumnezeu spune: „*Voi cinști pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc vor fi disprețuiți*” (1 Samuel 2:30). Atitudinea noastră față de Dumnezeu este reflectată de purtarea noastră față de liderii bisericii. Nu puteți spune că vă temeți de Dumnezeu dacă nu respectați autoritatea bisericii. Teama de Domnul implică respectarea autorităților instituite de El. Dacă perspectiva ta asupra vieții, a autorității și asupra lui Dumnezeu a fost afectată de anumite abuzuri, ai nevoie să acorzi iertare și să primești vindecare.

Împărăția lui Dumnezeu nu este o democrație, ci, evident, o împărăție.

Democrația (gr. „demos” și gr. „kratos”) este forma de guvernământ organizată pe temeiul principiului potrivit căruia puterea îi aparține poporului.

Împărăția lui Dumnezeu este domeniul în care voia lui Dumnezeu este lege. Dumnezeu este acolo monarhul absolut.

DEZONOAREA SUBTILĂ

Uneori, dezonoarea este ostentativă. Alteori, este subtilă. De teamă să fie etichetați în mod negativ, unii oameni își pun o mască a cooperării, dar poartă dezonoarea în inimă. Îi onorează pe liderii lor doar cu buzele. Atitudinea lor se manifestă la colecte, la schimbarea de direcție sau la diferite solicitări venite din partea conducerii.

Dumnezeu spune: „Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre” (Evrei 13:17).

Să facem o evaluare sinceră: 1) Mergeți la slujba de biserică la timp? 2) Vă împotriviți în sinea voastră când pastorul face o colectă specială? 3) Ignorați programele bisericii din cursul săptămânii? 4) Ignorați constant chemarea liderului de a ajuta slujirea din biserică sau din comunitatea voastră? 5) Vă treziți invocând motive pentru a nu participa la o întâlnire de rugăciune duminică seara la biserică?

Când prețuiți cuvântul pastorului vostru, prețuiți de fapt Cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu vi l-a trimis pe acel pastor.

Citiți și discutați despre semnificația versetelor:

Matei 10:40 și Psalmul 92:13.

Unii oameni doresc să frecventeze Casa Domnului, dar fără să fie sădiți, așezați, în Casa lui Dumnezeu.

Definiți biserica locală și discutați despre beneficiile statutului de fiu/fiică în biserică locală. Citiți și discutați despre semnificația Psalmului 133. Ce înseamnă „să locuiască frații împreună?” Citiți și discutați despre semnificația versetului: Evrei 10:25.

1 Tesaloniceni 5:12-13, Versiunea NLT: „Acum, vă rugăm, fraților și surorilor, să îi stimați pe cei ce lucrează din greu printre voi, care se îngrijesc de voi în Domnul și care vă mustră. Acordați-le o stimă deosebită în dragoste datorită lucrării lor. Trăiți în pace unii cu alții.”

Credincioșii care îi stimează pe liderii lor sunt mai împliniți, mai prosperi, au succes pe termen lung, spre deosebire de oamenii care se poziționează în mod antagonic față de liderii lor, considerând că sunt mai calificați decât pastorii lor și că ar face o treabă mai bună decât aceștia. Pentru unii creștini biserica locală este doar o „haltă” înaintea adevăratei lor chemări, tratând totul ca pe ceva inferior.

Ca să-ți atingi potențialul maxim în viață, trebuie să urmezi calea smereniei, a onorării și a învățării. Nu lasă uși deschise celui rău prin dezonoare.

Există situații în care Duhul Sfânt nu îți va mai permite să stai sub autoritatea unui lider cu carențe majore în caracter. Trebuie să existe dovezi clare și să auzi limpede vocea Duhului Sfânt.

Citește 1 Timotei 5:19 și 1 Corinteni 5:9-11.

Timp special de rugăciune pentru liderii tăi spirituali. Eliberează peste ei binecuvântări rostite.

LECTIA NR 18. O DUBLĂ ONOARE

„Prezbiterii care cârmuiesc bine să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora. 18. Căci Scriptura zice: «Să nu legi gura bouului când treieră bucate» și «Vrednic este lucrătorul de plata lui»” (1 Timotei 5:17-18).

Acesta este singurul loc din Scriptură în care găsim expresia „îndoită cinste” cu referire la autoritate. Suntem chemați să le acordăm lucrătorilor Evangheliei de două ori mai multă onoare decât celorlalți lideri. Purtarea și vorbirea noastră față de liderii creștini ar trebui să transmită cel mai înalt respect. Ar trebui să ne adresăm lor cu termeni de politețe, precum: „frate păstor,” „dumneavoastră,” cu excepția cazului în care ei ne cer să ne adresăm altfel.

Dezonoarea se manifestă nu doar prin vorbe și acțiuni, dar și la nivelul gândurilor. Când un lider te învață din Cuvântul lui Dumnezeu, nu-i permite minții tale să hoinărească. Pavel ne îndeamnă în 1 Timotei 4:13: „la seama bine la citire, la îndemânare, și la învățatură.”

A sta de vorbă cu cineva care stă lângă tine în timpul slujbei, îl dezonoarează pe omul lui Dumnezeu care slujește și chiar pe Duhul Sfânt. Interacțiunile cu alte persoane, intrarea pe rețele de socializare, transmiterea de mesaje prietenilor, ieșirea repetată din sală sau înainte de terminarea slujbei, ar trebui să înceteze. Trebuie să cultivăm punctualitatea la întâlnirile sau slujbele bisericii.

Cum ar reacționa angajatorii noștri dacă am întârzia în fiecare dimineață la serviciu câte un sfert de oră?

Ar trebui să căutăm moduri în care să îi slujim pe liderii noștri, fără să ni se ceară, cu promptitudine și cu excelență. Nu abandonați cu ușurință sarcinile încredințate. Îndepliniți-le cu atitudine de onorare profundă și intenționată. Onorându-vă liderii, îl onorați pe Isus. Slujindu-i pe liderii voștri, îi ajutați să nu fie distrași de la misiunea încredințată lor de Dumnezeu.

Dacă un lider caută să i se acorde onoare, el nu este pe aceeași lungime de undă cu inima lui Dumnezeu. Isus a spus: „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni” (Ioan 5:41, versiunea Amplificată). El căuta doar slava care venea de la Tatăl Lui. Isus i-a muștrat pe liderii religioși din vremea Lui, deoarece ei căutau lauda și onoarea oamenilor, ca să își hrănească ego-ul.

Un lider trebuie să îndrepte toată onoarea primită spre Isus și spre Tatăl, fiind conștient că Tatăl îi va onora pe cei ce îl onorează și ei vor primi o răsplată.

Discutați despre moduri concrete în care vă onorați liderii. Puteți identifica binecuvântări primite ca răsplată a onorării? Citiți Matei 10:41 și discutați despre semnificația acestui verset.

Resurse financiare duble

1 Timotei 5:18: „Vrednic este lucrătorul de plata lui.”

Traducerea New Living Bible Translation (Biblia Viață Nouă, n.tr.) redă versetul tematic astfel: „Prezbiterii care își fac lucrarea ar trebui plătiți bine” (1 Timotei 5:18). Versiunea Contemporary English Version (Versiunea Engleză Contemporană, n.tr.): „Liderii bisericii care își fac slujba bine merită să fie plătiți de două ori mai mult, îndeosebi dacă lucrează din greu, îndeletnicindu-se cu predicarea și cu învățătura.” Versiunea Amplificată spune: „Prezbiterii care își îndeplinesc îndatoririle ar trebui să fie considerați de două ori vrednici de «sustinere financiară adecvată».” Onorarea financiară a liderilor spirituali atrage chemarea unor noi niveluri de binecuvântare.

La polul opus se găsesc liderii religioși care slujesc pentru interese proprii. Umblarea liderilor după lucruri materiale aduce orbire spirituală, insensibilitate atât față de nevoile oamenilor pe care trebuie să îi slujească cât și față de pericole.

Isaia 56:10-11, Versiunea Biblia Nouă Vie, NLT, spune: „Căci liderii poporului Meu (păzitori, păstorii Domnului) sunt orbi cu privire la orice pericol. Sunt ca niște câini de pază muți, care nu avertizează când vine primejdia... Sunt lacomi ca niște câini care nu se mai satură. Sunt ca niște păstori ignoranți; toți își văd de calea lor; fiecare umblă după câștigul lui.”

Timp special de rugăciune pentru liderii tăi spirituali. Declară peste ei bunăstare și echilibru divin în toate aspectele. Roagă-te pentru discernământ, protecție divină, măreție și smerenie.

LECȚIA NR. 19. ONORAREA EGALILOR NOȘTRI

„Cine vă onorează pe voi Mă onorează pe Mine și cine Mă onorează pe Mine Îl onorează pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Cine onorează un profet în Numele unui profet va primi răsplata unui profet. Și cine onorează un om neprihănit în Numele unui om neprihănit vă va primi răsplata unui om neprihănit. Și oricine Îl onorează pe unul dintre acești micuți, dându-i un pahar cu apă rece în Numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu își va pierde nicidecum răsplata” (Matei 10:40-42, parafrizat).

Confruntarea este bună, dar ea trebuie făcută cu o atitudine potrivită a inimii. Ea trebuie să aibă loc de dragul celeilalte persoane, nu de dragul nostru. Chiar când confruntăm ceva greșit, să o facem într-un mod care exprimă dragostea pentru acea persoană. Atunci mesajul poate fi acceptat mai ușor. Chiar dacă ești păgubit de atitudinile sau de acțiunile acelei persoane, procedând în maniera lui Dumnezeu primești harul pentru a umple din belșug golul creat sau pentru rezolvarea încurcăturilor create de acea persoană.

A onora înseamnă a iubi cu adevărat. Este nevoie de teamă sfântă și de dragoste necondiționată pentru a pași pe calea onoarei adevărate. Scriptura spune: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia” (Romani 12:9-10).

Apostolul Pavel în acest verset declară că dragostea adevărată nu este ipocrită. Conform Dicționarului Webster, ipocrizia înseamnă „ascunderea caracterului său a motivațiile reale ale cuiva.” Ipocrizia este prezentă când un om acționează ca și cum te-ar onora prin acțiunile exterioare și prin cuvintele sale, dar în sinea lui te critică, te invidiază, te invidiază său te disprețuiește. În absența ta, te poate prizoni, te poate ponegri, te poate defăima.

Nu te prefacă că modelezi niște trăsături frumoase de caracter. Fii real; trăiește în mod real. Pentru a arăta adevărata onoare, ea trebuie să fie fără ipocrizie. Onorarea prefăcută duce la amăgire, iar imitația nu este niciodată răsplătită.

Citiți: Romani 12:9-10 și Proverbe 8:13. Discutați despre rolul fricii de Domnul în onorarea adevărată.

Isaia 29:13, Versiunea NASB: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și reverența lui față de Mine nu este decât o tradiție învățată pe de rost.”

Cuvintele „pe de rost” definite ca „repetarea frecventă a unor cuvinte sau sunete, fără a acorda atenție semnificației sau principiilor.” Lipsa de frică de Domnul a israeliților transformase închinarea într-o rutină, într-un obicei.

Citiți Psalm 15:1-3. În contextul celor discutate până acum, discutați despre semnificația versetelor și în special a expresie „spune adevărul din inimă.” Dați exemple de binecuvântări moștenite prin onorare.

Timp de rugăciune: Identificați momente și situații când nu ați umblat în onorare și pocăiți-vă de această atitudine. Rugați-vă pentru eliberarea unui duh de onorare în duhul dvs.

LECTIA NR 20**ONORAREA EGALILOR NOSTRI (2)**

Prețuirea celuilalt mai presus decât propria ta persoană

„Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să-i dea întâietate altuia” (Romani 12:10).

Onorarea le dă întâietate altora pentru că îi prețuiește și îi stimează. Pavel repetă ideea în Epistola către Filipeni: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Cristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus” (Filipeni 2:1-5, VDCC).

Îndemnurile de mai sus trebuie aplicate în toate aspectele vieții noastre. Ele trebuie înrădăcinate în adâncul ființei noastre prin meditație, rugăciune, rostire și punere în practică, până când devin un mod de viață. Aceasta va atrage mari binecuvântări în viața ta.

Domnul însuși te stimează; El nu cere copiilor Lui să facă ceea ce El însuși nu face. Aceasta este problema în atât de multe familii: părinții le spun copiilor să facă lucruri pe care ei nu le fac sau le interzic copiilor să facă lucruri pe care ei le fac. Mulți părinți le spun copiilor lor să nu se certe, dar ei se ceartă într-una în fața lor.

Domnul Isus te-a onorat pe tine mai mult decât pe Sine prin faptul că, pe cruce, a luat asupra Sa judecata ta și a murit în locul tău. Domnul i-a vorbit autorului cărții, John Bevere: „Eu sunt cel întâi născut dintre mai mulți frați (Romani 8:29) și în cinste le dau întâietate fraților și surorilor Mele.”

Citiți Romani 5:5 și Ioan 13:34 și discutați despre acte practice de onorare pe care hotărâți să le întreprindeți ca instrumente ale dragostei turnate în inima dvs de Duhul Sfânt. De ce numește Domnul dragostea o poruncă nouă? Cum interpretați expresia „cum v-am iubit Eu”?

Domnul ne-a dat potențialul de a iubi, dar noi trebuie să-l dezvoltăm prin Duhul Sfânt.

Dragostea față de Domnul și față de semenii noștri trebuie să fie motivația supremă a slujirii noastre. Iar dragostea se manifestă prin onorare.

Citiți 2 Corinteni 8:1-14.

Apostolul Pavel folosește drept exemplu onorarea pe care frații din Macedonia o arătaseră față de cei aflați în nevoie, pentru a-i îndemna pe creștinii din Corint să trăiască dragostea pusă în inima lor prin Duhul Sfânt. Ea este în inima noastră. Noi trebuie să cooperăm cu Duhul Sfânt pentru a o dezvolta. Onorarea este abilitatea de a-i influența pe oameni cu dragostea lui Dumnezeu.

Timp special de pocăință de lipsă de onorare, de spirit critic, de atitudini de superioritate, de manifestări nepotrivite... Îi cerem Domnului să fim vase prin care iubirea Lui se revarsă spre cei din mediul nostru de influență. Laudați-L pe Domnul!

LECTIA NR. 21**ONORAREA CELOR ÎNCREDINȚATI NOUĂ**

„Cine vă primește pe voi Mă primește pe Mine și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine” (Matei 10:40).

„Și oricine îi va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata” (Matei 10:42).

Ne îndreptăm acum atenția spre cei încredințați nouă, adică spre cei aflați sub autoritatea noastră. În Scriptură, „cei micuți” sunt identificați drept cei încredințați autorității delegate nouă. În contextul familial, ei reprezintă copiii noștri. Tratarea nedreaptă sau chiar abuzivă a copiilor în credință sau a copiilor biologici atrage mânia lui Dumnezeu.

„Va fi groaznic pentru oamenii care îl vor face să păcătuiască și pe unul dintre acești micuți care Mă urmează. Ar fi mai bine pentru ei să li se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecați în adâncul mării! Lumea va avea necazuri din pricina felului în care îi face pe oameni să păcătuiască. Întotdeauna va exista ceva care îi va face pe oameni să păcătuiască, însă pe oricine face lucrul acesta, îl așteaptă necazul. Nu vă purtați cu cruzime cu vreunul dintre acești micuți! Vă făgăduiesc că îngerii lor sunt întotdeauna cu Tatăl Meu care este în ceruri” (Matei 18:6-7, 10, CEV).

Iată un avertisment merit să ne pună pe gânduri. Discutați despre semnificația versetelor de mai sus.

Dumnezeu este dragoste și El delegă autoritatea cu scopul de a asigura iubire și protecție. Dacă autoritatea este folosită pentru a-i abuza pe cei mici, pentru a profita de ei sau pentru a-i vătăma, autoritatea devine un afront direct la adresa Lui. Matei 25:40: „Adevărat vă spun că oricine de câte ori i-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” Modul în care îi tratăm pe cei aflați sub autoritatea noastră este modul în care îl tratăm pe Isus.

Cei cărora li s-a încredințat autoritatea au responsabilitatea de a corecta și de a disciplina. Un copil nu trebuie lăsat de capul lui, deoarece va crește cu valori și cu norme greșite. La fel, un copil spiritual trebuie muștrătat la timp, pentru a nu se rătăci, ajungând, astfel, defensiv cu privire la atitudinile greșite. Pavel subliniază importanța disciplinei evlavioase: „Poate veți crede că exagerez cu autoritatea pe care mi-a dat-o El, dar nu voi abdica de la poziția mea. Fiecare fărâmă a consacrării mele are scopul de a vă zidi, nu de a vă dărâma” (2 Corinteni 10:8, MSG). Remarcăm fermitatea lui Pavel cu privire la disciplinarea Corintenilor. Apostolul îi prețuiește pe acești micuți pregătindu-i și corectându-i. El declară limpede faptul că autoritatea este dată cu scopul zidirii, slujirii și protecției.

Ca lider, oprește-te și întreabă-te: „Care este motivația mea?” Nu folosi autoritatea ta în mod egoist. Dezvoltă în inima ta dragoste față de oamenii încredințați, prin rugăciune și meditație. Să ardă în inima ta dorința de a-i vedea pe cei aflați în grija ta prosperând. Învață să corectezi cu dragoste, înțelepciune și prin revelația Duhului Sfânt. Dezvoltă stăpânire de sine și fii credincios scopului de a zidi.

Timp special de rugăciune. Rugați-vă pentru abilitatea înțeleaptă, inspirată de Duhul Sfânt, de a aduce muștrare, sfățuire și îndreptare.

LECȚIA NR. 22 ONORAREA ÎN FAMILIE

Locul în care este cea mai mare nevoie de onoare este căminul nostru. Sfera civilă, socială și cea bisericească ar avea mult de câștigat dacă mamele și tații ar fi modele ale onoarei în casele lor.

„A onora” înseamnă „a prețui.” Dacă ne prețuim copiii, îi vom trata și vom vorbi cu ei într-un mod care va aduce viață, evitând adresarea înjositoare, negativă, aspră, critică, umilitoare chiar în public. Ca părinte, alege să rostești cuvinte care exprimă susținerea, încurajarea și acceptarea. Nu neglija laudele în momente de realizări, mai ales după eforturi susținute. Copiii au nevoie să li se spună și să li se arate că sunt iubiți și prețuiți. Fiii și fiicele au nevoie de aprobare, dar dacă părinții se concentrează pe atitudini imature sau pe defecte, le transmit un mesaj greșit și copiii culeg opusul a ceea ce au nevoie pentru creștere și maturizare.

Prin înțelepciunea onorării se pot corecta atitudini greșite și pot fi prevenite răni sufletești. Nu evidențiați înfrângerea, eșecul sau slăbiciunea. Biblia spune:

„Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El” (Psalm 127:3).

Privește-ți copiii ca pe o moștenire și ca pe o răsplată de la Domnul. Concentrarea energiei tale asupra comportamentului negativ al copilului împuternicește acest comportament, înrăutățind situația. Dacă te concentrezi asupra promisiunilor lui Dumnezeu și le rostești asupra copiilor tăi, aceștia devin ceea ce ai rostit peste ei.

Citiți: 2 Corinteni 4:18, Isaia 54:13, Psalm 127:4, Isaia 8:18. Adăugați la aceste versete altele pe care obișnuieți să le rostiți peste copiii dvs. și faceți exerciții de binecuvântare rostită peste fiecare copil.

Ca părinte, ai privilegiul și autoritatea de la Dumnezeu de a revărsa binecuvântări peste viața lor.

Tragedia lipsei disciplinării necesare

Împăratul David a avut mulți fii de la diferite soții. Ne vom opri acum la cel mai mare, Amnon, și la al treilea, Absalom. Amnon s-a purtat mișelește cu sora lui vitregă, Tamar, sora bună a lui Absalom. S-a prefăcut că este bolnav, inducându-l în eroare pe tatăl său, împăratul David, căruia i-a cerut ca Tamar să vină să îi facă niște turte. Când aceasta a venit, i-a scos afară pe servitori și a violat-o. Apoi, a disprețuit-o și a dat-o afară din casa lui. A făcut de ocară o prințesă fecioară, nenorocindu-i viața, acoperind-o de rușine.

Citiți: 2 Samuel 13:19-22 și discutați despre trauma trăită de Tamar și atitudinea lui Absalom, respectiv a lui David cu privire la cele petrecute.

Au trecut doi ani și pe lângă ura lui Absalom față de Amnon, în inima lui Absalom au prins rădăcini și resentimentele față de tatăl său. El pune la cale un plan de răzbunare, ucigându-l pe Amnon, apoi se autoexilează în Gheșur la bunicul după mamă. În exil, resentimentele față de tatăl său se adâncesc. Întors în Israel după trei ani, începe să îi atragă spre el pe cei nemulțumiți de David, ca și el. Biblia spune că Absalom a furat inima oamenilor de la tatăl său. Conflictul s-a intensificat atât de mult, încât împăratul David a trebuit să fugă pentru a-și scăpa viața.

Absalom era consumat de ura și de amărăciunea lui. Era un tânăr cu mult potențial, un moștenitor al tronului, care a murit înainte de vreme. Tragediile acestea ar fi putut fi evitate, dacă David și-ar fi onorat copiii disciplinându-i cu evlavie.

Timp special de rugăciune: Rugați-vă unii pentru alții pentru abilitatea de a-i onora pe copii într-un mod evlavios prin cuvinte de acceptare, susținere, apreciere, binecuvântare rostită, printr-o viață de mijlocire pentru ei și de modelare a principiilor Scripturii în familie, precum și prin disciplinarea evlavioasă.

LECTIA NR. 23.
ONORAREA SOȚIEI

„ Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre” (1 Petru 3:7).

Traducerea Amplificată a textului tematic spune: „onorând femeia ca fiind mai slabă [fizic].” Traducerea New Living spune: „Toți astfel, voi, soților, trebuie să le onorați pe soțiile voastre. Tratați-le cu înțelegere în viața trăită împreună. Poate că ele sunt mai slabe decât voi, dar sunt partenerele voastre egale în darul vieții noi primite de la Dumnezeu. Dacă nu le tratați cum se cuvine, rugăciunile voastre nu vor fi ascultate.”

Lucrul acesta ar trebui să ne dea de gândit. O viață în care rugăciunile nu sunt ascultate este o viață nefericită. Ca lider înțelept al familiei tale, ar trebui să folosești în deciziile tale lucruri pe care Duhul Sfânt i le descoperă soției tale și lucruri pe care Duhul Sfânt ți le descoperi ție. Nu te bizui doar pe înțelepciunea ta când iei hotărâri cu privire la familia ta. Un bărbat celibatar reprezintă un cerc întreg; un bărbat căsătorit formează împreună cu soția lui un cerc întreg.

Bărbații sunt chemați să manifeste înțelegere în relația cu soțiile lor.

Genesa 1:27: „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul lui Dumnezeu, parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” Scriptura specifică faptul că este nevoie de bărbat și de femeie pentru a avea o reprezentare a omenirii și că ea a fost creată după chipul lui Dumnezeu.

Timp de discuție: Pavel în 1 Corinteni 11:11, NIV, spune: „Totuși, în Domnul, nici bărbatul nu este independent de femeie, nici femeia nu este independentă de bărbat.” Independența în relația de cuplu este nebiblică, primejdioasă pentru relație. De ce? Exprimați-vă părerea.

Bărbatul trebuie să își onoreze soția în două moduri: mai întâi ca vas mai delicat, iar apoi ca împreună-moștenitoare cu el a harului vieții. A-ți onora soția ca pe un vas mai delicat înseamnă a o trata ca pe o doamnă, a o proteja, a face gesturi de politețe față de ea, cum ar fi: deschiderea ușii în fața ei și acordarea întâietății la ieșirea pe ușă, ținerea scaunului la restaurant ca ea să se așeze, adresarea cu respect, protejarea față de bărbați bătălan, înțelegerea limitelor ei fizice de oboseală...

Soțul, în calitate de cap al familiei, ar trebui să îi acorde prioritate soției. Dacă aveți bani doar pentru un rând de haine pentru o ocazie specială, îi vei arăta soției că o prețuiești, insistând ca ea să fie cea care își cumpără o ținută nouă.

În Împărăția lui Dumnezeu a conduce înseamnă a sluji, nu a domina. Ca soț, singurul moment în care deciziile tale ar trebui să aibă prioritate față de dorința soției este acela în care ești convins că ele reprezintă cea mai bună opțiune pentru ea, pentru familia voastră și pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Timp special de rugăciune pentru onorarea în familie

LECTIA NR. 24
ONORATI-I PE TOTI

„Cinstiți-i [onorați-i] pe toți oamenii...” (1 Petru 2:17).

Alte traduceri ale textului tematic sună astfel: „Arătați-le respect tuturor oamenilor [tratați-i în mod onorabil]” (AMPC); „Tratați-i cu demnitate pe toți cei pe care îi întâlniți” (MSG) și „arătați-le respect tuturor.” (NLT). Este vorba despre oamenii pe care Isus i-a inclus în categoria genetică a „aproapelui” nostru.

Citiți Luca 10:30-38. Cum l-au considerat preotul și levitul pe omul bătut, jefuit și care trăgea să moară pe drum? Cum l-a considerat samariteanul? Cum îi considerau Iudeii pe samariteni? Explicați. Ce a făcut concret samariteanul? Onoarea izvorăște din inimă și este demonstrată prin fapte. Descrieți o situație concretă în care mișcați de compasiune și călăuziți de Duhul lui Dumnezeu ați ajutat o persoană și aceasta a avut un impact profund asupra vieții acelei persoane.

Dacă primim în inima noastră porunca de a-i onora pe toți oamenii, devenim sensibili și suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, astfel încât viața de zi cu zi devine o slujire continuă. Când îi vei onora pe oameni, nu îi vei ignora, nici nu le vei vorbi nepoliticos celor pe care Dumnezeu ți-i scoate în cale, ci vei urma fluxul divin care aduce în inimi însetate apa vie a cerului.

Citiți și discutați despre misiunea dvs. zilnică, așa cum se desprinde ea din Isaia 50:4.

Chiar salutul tău plin de dragoste poate sădi în inima unui necunoscut o sămânță veșnică, care va aduce rod într-o zi. Nu ești chemat doar să existe, ci să fii un ambasador al lui Dumnezeu care trăiește în puterea Lui supranaturală și le aduce oamenilor viața lui Dumnezeu. Poți să te rogi ca Dumnezeu să pună în inima ta dragoste autentică și El o va face, pentru că aceasta este și dorința Lui. Atunci toată viața ta se va schimba. Vei trăi un nou mod de viață. Fă întotdeauna mai mult decât este standardul. Nu trăi mediocru și nici la nivel mediu. Lasă totdeauna prin comportamentul tău mireasma plăcută a Domnului în jurul tău și în urma ta.

2 Corinteni 2:15: „În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Cristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării.”

Nu îi onorăm pe oameni de dragul beneficiilor care urmează. O facem pentru că Dumnezeu ne-a însărcinat să îi onorăm pe toți oamenii. Odată ce o persoană știe că îți pasă de ea, ușa este deschisă pentru a-i oferi cel mai mare dar dintre toate: Evanghelia lui Isus Cristos. Nu poți să îi onorezi pe oameni fără ca onoarea să locuiască în inima ta; oamenii falși, superficiali și nesinceri încearcă să ofere onoare fără să o aibă în inimă. Iar nesinceritatea se simte.

Timp special de rugăciune: Rugați-vă unii pentru alții/unele pentru altele, ca Dumnezeu să pună onoare în inima voastră.

LECTIA NR 25. ONORAREA LUI DUMNEZEU

Deuteronom 6:5: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.”

Marcu 12:30: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.”

Aceasta este porunca I. Ce diferențe observați între Porunca I din Deuteronom și citarea ei de către Domnul Isus în Marcu 12:30?

Onorarea începe prin acordarea celui mai înalt statut de cinste lui Dumnezeu în viața ta. Onorarea începe cu Dumnezeu și izvorăște din inima lui Dumnezeu.

Noi suntem chemați să Îl onorăm și să Îl venerăm pe Dumnezeu mai presus de toți și de toate. Numai în raport cu Dumnezeu, onoarea noastră se transformă în închinare. Onoarea acordată oamenilor nu trebuie niciodată să ia locul lui Dumnezeu; atunci s-ar transforma în idolatrie.

Citiți 1 Samuel 2: 12-17 și 1 Samuel 2:22-25 și 1 Samuel 2:27-36.

Cine era Eli și cine erau fiii lui? În ce consta păcatul fiilor lui Eli și în ce consta păcatul lui Eli?

Eli era un veteran în conducere; știa bine ce face, dar lipsa onorării lui Dumnezeu l-a jefuit de răsplătire și a atras asupra lui o pedeapsă. În onorarea fiilor și a mers până acolo încât și-a asumat riscul de a fi lepădat de Dumnezeu. Principiile lui deveniseră corupte.

Exemplul de onorare a lui Dumnezeu oferit de Avraam

Avraam îl onora cu toată inima pe Dumnezeu. La vârsta de 100 de ani, prin credință, a primit fiul făgăduinței, pe Isaac. Avraam s-a lipit cu toată inima de cel care reprezenta acum viitorul său, posteritatea sa, moștenitorul sau, iar Dumnezeu l-a încercat pentru a vedea dacă el îl onorează în mod suprem. Avraam a avut o atitudine diferită de a lui Eli și a acționat în consecință. Geneza 22:3 spune că „Avraam s-a sculat dis de dimineață.” El a dat la o parte orice ezitare. S-a mobilizat cu toată ființa să împlinească ce îi poruncise Dumnezeu.

Citiți Geneza 22:15-18. „Cum a intervenit Dumnezeu și în ce a constat binecuvântarea Lui?”

Alegerea greșită a lui Moise

Citiți Exod 4:24-25.

Moise fusese ales de Dumnezeu să elibereze poporul Israel din robia Egiptului. Primise o chemare clară în rugul aprins, soția sa și copiii săi l-au însoțit în călătoria spre Egipt și, totuși, noaptea, Domnul a vrut să îl omoare. Care este motivul? Ce nu respectase Moise? A cui era responsabilitatea circumciziei într-un cămin?

Trebuie să dezvoltăm această paradigmă că nu vom compromite adevărul pentru a fi pe placul celor aflați sub responsabilitatea noastră. Nu compromite adevărul în numele „păcii.” Nu compromite adevărul pentru a onora cerințele cuiva.

Timp special de rugăciune:

Declarați onorarea supremă a lui Dumnezeu și lepădați-vă de orice compromitere a adevărului în dorința de a-i onora pe oameni.